

Undrest.

Flickan:

Jag blev så glad, då jag dög
 jag blev så glad, att någ
 än spelfulla ekon och
 Du gick helt län
 så hinna upp
 Dyster och str
 allvaret blickar
 men här och fo
 för hjärtan, som
 - - -

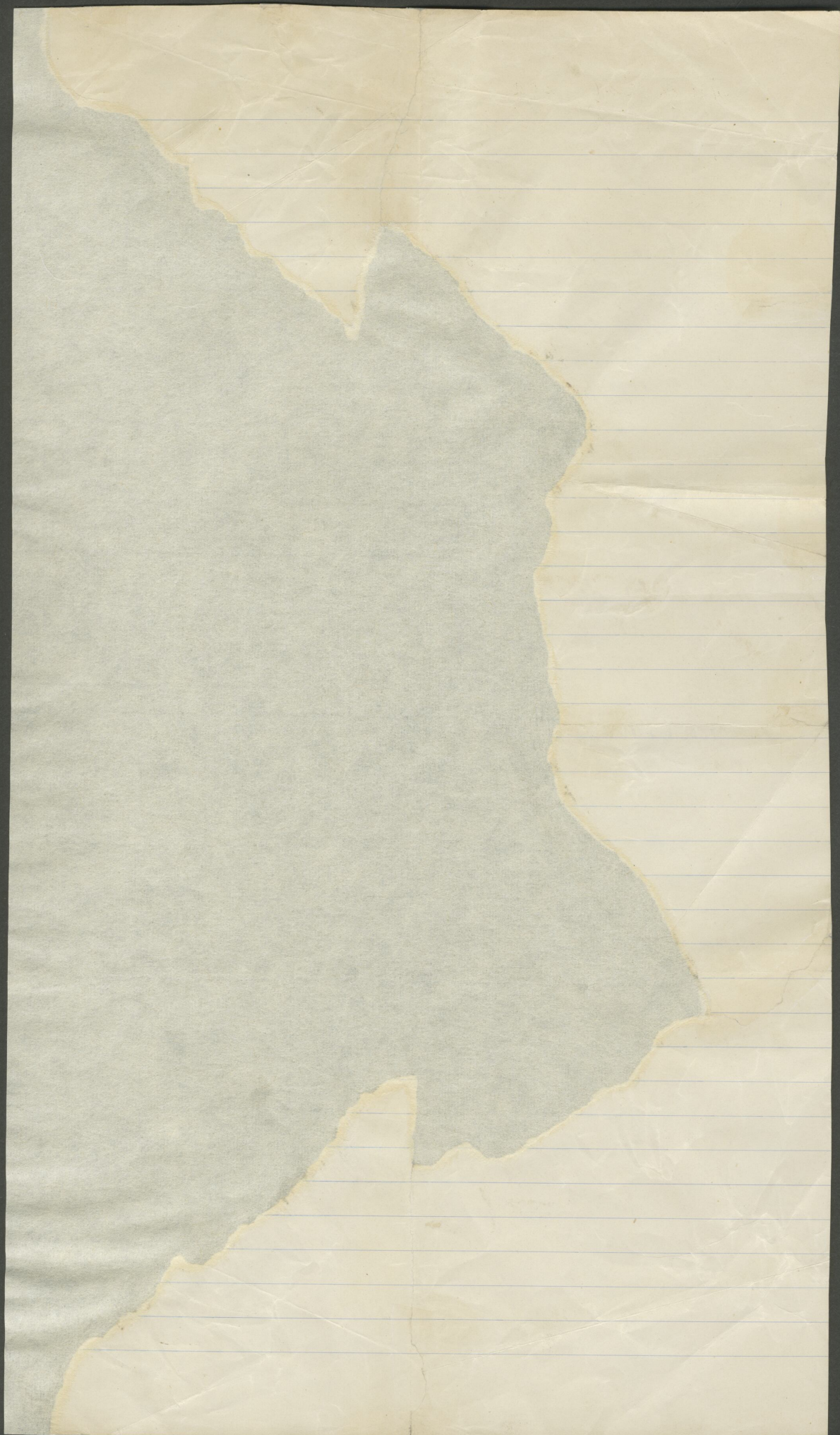
Ack syster, syster
 men denna vår
 Ty den jag äls
 Han tog min
 för sin läga och
 och lämnade
 Tungt har mitt

Nu har
 att ja
 en b

Drömma
 om jag s.

Nunnan:

Du får ej drömma så, mitt barn.
 så får du icke drömma en gång
 .Nu är den heliga lövsprickningstiden
 då jorden är full av änglar,
 den som lysnar, skall ständigt höra viagon
 i luften.



Au är den
då ängla
och flylla
och ovan
med ett
Gå dit,
Ack, när
då kän
Jag vet d

inom
och lätta
som änglarnas seg
och stiger du upp, du skynder dig ofrivilligt
mot utgången,

flöda tårarna över ditt ansikte
och du är lycklig och mitt fösjunknen hela dagen
och intet ord kommer över dina läppar
och om natten drömmar du lyckligt och framt
som barnen drömma om juleaften.
Gå in i kyrkan, mitt barn, jag väntar härute
i stilla lön.

Flickan (återvändande)

Vad... mitt sinne ... är ... tungt.

Fråga äro dina böner, & syster,

det heliga vigvattnet verkade intet.

Jag lade mig på knä framför altaret,

länge höll jag mina ögon slutna och tänkte
ingenting.

i väntan på undret.

Glade jag aldrig öppnat mina ögon!!

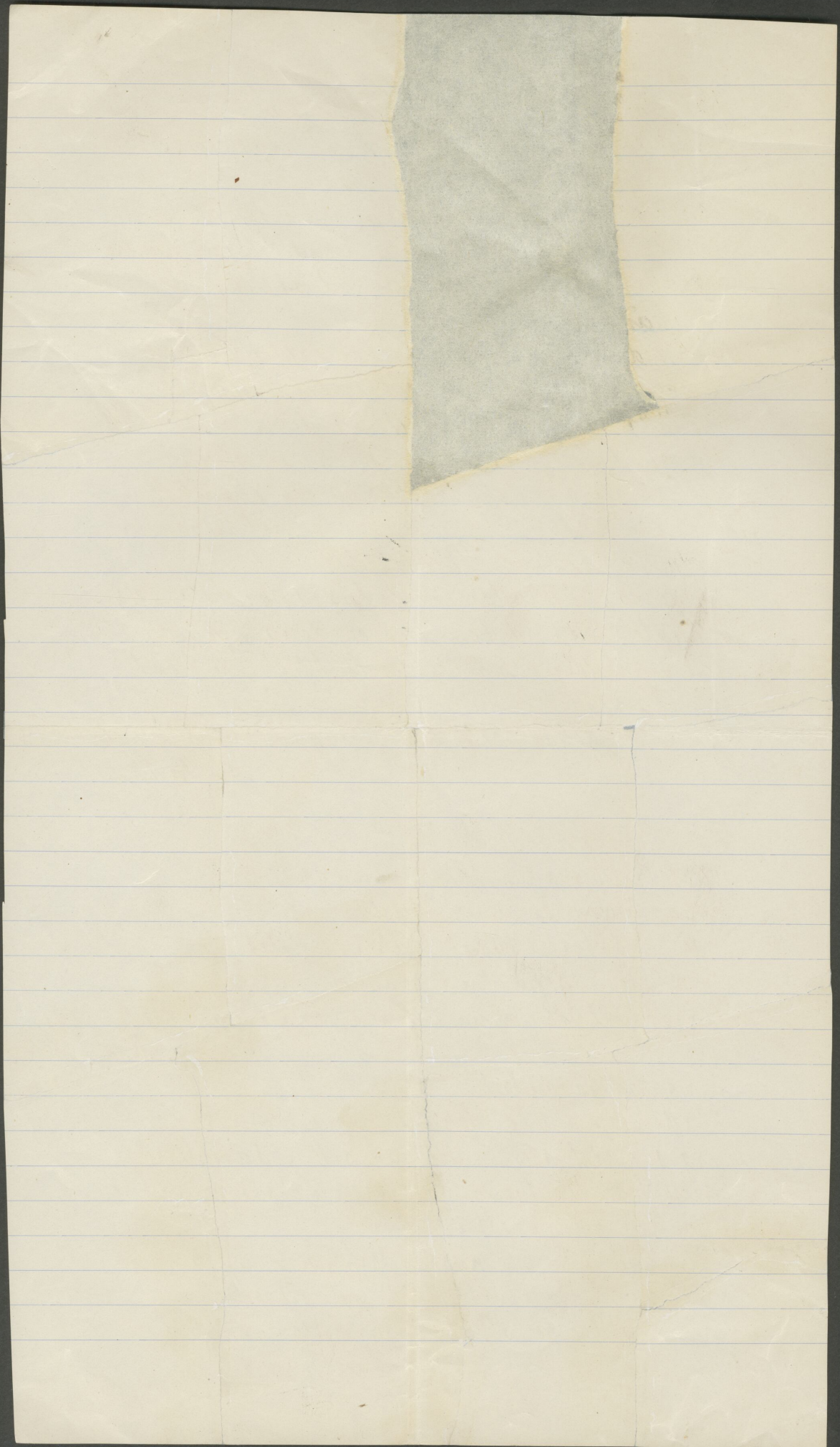
jag såg det åter... det jag sett i drömmen...

dock var det tusen gånger olycksdigare att se
här på det heliga altaret.

På golvet såg jag några droppar blod,

en strimma levt blod på altarduken,

men uppe på altaret låg - kniven.



Jag vill grepa den och kysa den —
 vad älskar jag i världen så som detta blod?
 Golvet vaggade underligt under mina knän,
 en skräck mig grep, — jag kom ihåg Gudsmoder
 och jag blickade upp till henne med en bön om tillgift
 och sökte hennes skydd.
 Men hon såg mig icke, hon blickade ut i fjärran
 förskräcklig och hög.

Tärlänga äro alla böner för mig.

Nunnan:

Jag skall dock be för dig,
 jag upphör nu ej mer att be för dig.
 Gudsmoder ser dig icke, hon tiger....
 hon vill ett offer mot vilket alla offer äro ringa.
 Hon, den heliga och rena, mot vilken allt ont är
~~far~~ maktlös
 far som offer ur dina händer
 den tunga kniven med det onda blodet.
 Stor är hennes nöd,
 djupst är hennes förbarmande,
 högre äro hennes tankar än människornas lagar.
 Hon dödar ej de onda tankarna, när de födas fram,
 hon hämmar ej de onda orden, som ~~strömma~~ ^{äro} ~~läpparna~~
 hon hejdar ej den upplyfta armen, då hugget faller.
 Men för för de förbrossade själar, över vilka olyckan timat
 en nåd utan gräns och en kärlek utan ruseende.
 oss tärarna som smälta våre hjärtan
 a dem mjuka som vax.

är Gudsmoder

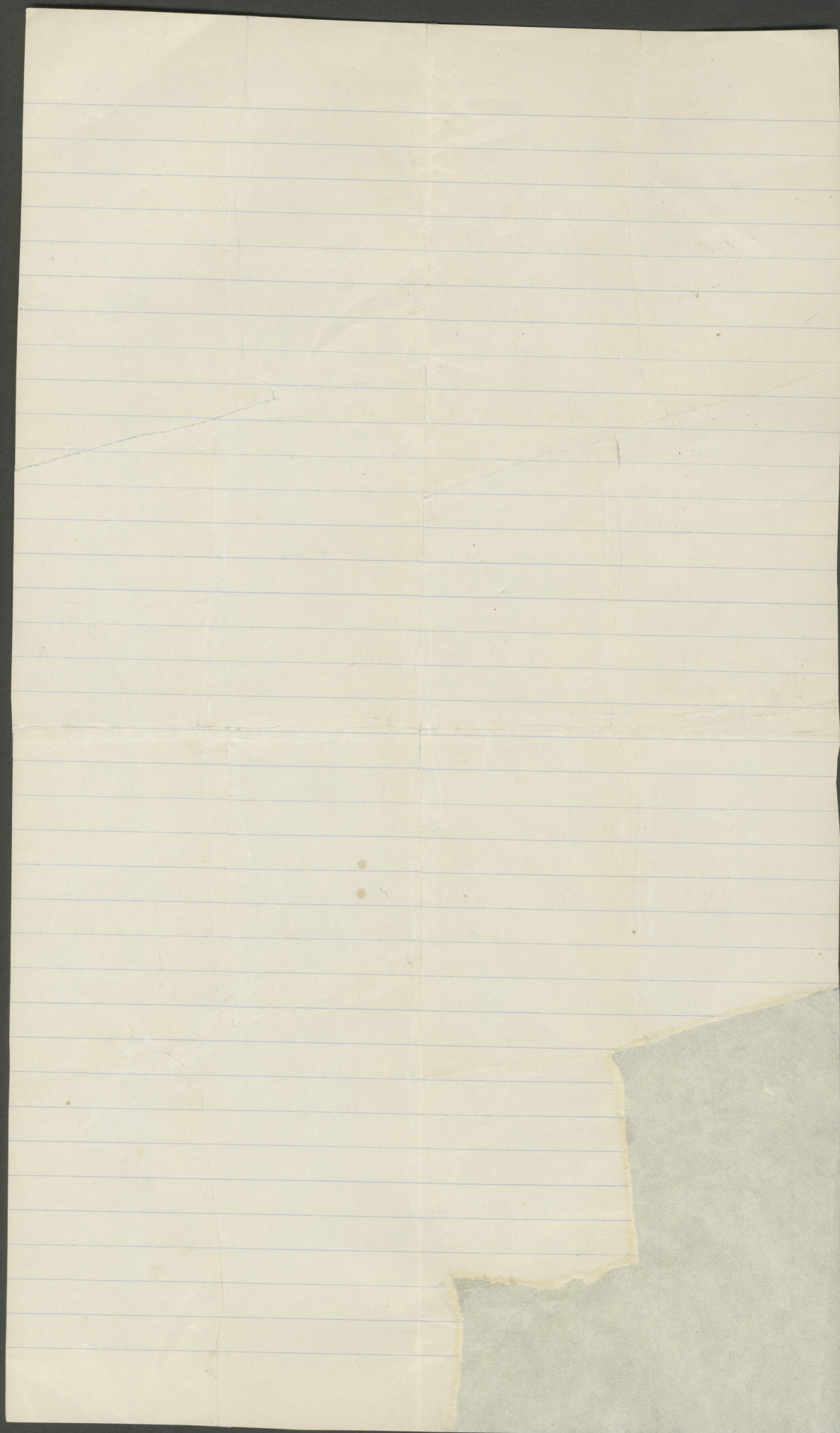
i känna vi henne.

alla, som komma hit,

i hennes nåd mot alla.

ta hjärtan

hand.



4.
din ängers ljushet, mitt barn,
onda har skett.

har jag levat fjärran från det onda,
har varit ljus som den vita lifjan
engeln håller i sin hand.

jag lärt mig att det icke finnes något godt
från synden.

är våra biners nödrändighet?

violas styrka som betvingar våra helgon?

vi Gudsmoder? Kunna vi icke leva utan henne?

Vi äro icke mogna för paradiset:

de rena själarne skola kastas i elden och börja brinna.

Förkrympta äro alla hjärtan som icke kommit frött.

Förslutna äro våra själar i sina vita skrudar.

Det finnes allt för många i världen

som tala att kallas fega.

Men lyckliga äro de själar

på vilka det onda förlorar sin högsta insats.

Gå mitt barn, jag skall be för dig.

Jag kan intet annat.

1915. Edith Lodergran.

Pytheas's nose
reprint

J. L. G.